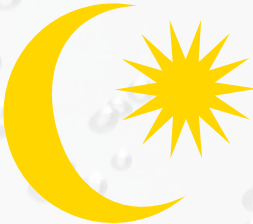

**S
P
I
N
A
V
E** **T
R
I
K
Y**

**marek
j u d a**

www.SpinavePenize.cz

Rád bych poděkoval všem, kteří mi pomohli svými radami při psaní této knížky nebo jinak přispěli k jejímu vzniku. Děkuji Bětce, Borkovi, Davidosovi, Evě, Hance, Honzovi, Irce, Janě, Jarce, Jirkovi a jeho choti, Margit, Martině, Michaele, Páje, Rostovi, Tomášovi, Vendovi a dalším.

Marek Juda

Špinavé triky

Tato knížka je volným pokračováním knihy Špinavé peníze. Její děj je smyšlený a veškerá podobnost s reálnými osobami nebo událostmi je náhodná.

Copyright text 2012 © Marek Juda
Cover design 2012 © Rostislav Sládek
Photo 2012 © Luděk Krušínský

ISBN 978-80-260-3426-1

Prolog

Rychlý člun letěl nocí po hřebenech vln. Měl vypnutá poziční světla, aby na sebe zbytečně nepřitáhl pozornost. Dva výkonné motory za sebou nechávaly pruh zpěněné vody. Občas se celý vznesl do vzduchu, aby vzápětí dopadl jeho laminátový kýl s tupým úderem zpět na hladinu. Nárazy otloukaly oba členy posádky navlečené do červených záchranných vest a házely jimi ze strany na stranu. Naštěstí to už neměli daleko. Na volném moři vyzvedli z nákladní lodě balík s metamfetaminovými tabletami a jeden menší kovový kufřík, které dostali za úkol dopravit k rybářskému molu. Tam si vše převezme další kurýr a oni se vrátí domů o něco bohatší. Už měli ty peníze skoro v kapse. Muž za kormidlem téměř cítil jejich vůni. Na chvíli se zasníl a představoval si nový dům na předměstí, symbol společenského postavení, na který šetřil.

Jejich člun byl díky použitým plastovým materiálům a úzkému tvaru pro radary hlídkových lodí téměř neviditelný. Zvlášť, pokud bylo moře zvlněné jako nyní. Umožňoval jim proklouznout kolem nich a v případě potřeby snadno ujet. Jediné, čeho se báli, byly helikoptéry nebo léčka při předávce. Pro pašeráky drog měl zákoník jen jeden trest, trest smrti.

Vlhký sláný vzduch jim čechral vlasy a kapky mořské vody jim ulpávaly na obličejích. Oba pečlivě sledovali obzor, aby se vyhnuli rybářským trawlerům vyrážejícím z přístavu. Jenže nebyli jediný téměř neviditelný objekt plující ve zdejších vodách. Před pár dny spadlo za bouře z obrovské dopravní lodě několik kontejnerů. Tmavé kovové kvádry o velikosti skříně nákladního vozu plně naložené levnou asijskou obuví se jen tak tak držely na hladině. Nad vodu vystupovala jen jejich nepatrná část, menší než u ledovce.

Člun najel do hrany jednoho z nich rychlostí téměř sto kilometrů za hodinu, aniž by jeho posádka zpozorovala hrozící nebezpečí. Ocelový kontejner bez potíží rozerval laminátové dno plavidla po celé délce a utřhl jeden motor. Oba muži měli co dělat, aby se při srážce udrželi v otevřeném kokpitu. Člun se rychle plnil vodou. Řev motorů a svištění větru ustaly. Kapitán duchapřítomně vytočil telefonní číslo svého kontaktu, vychrlil na něj aktuální pozici podle palubní navigace a požádal o pomoc. Než stačili udělat cokoli dalšího, poto-

pilo se jim plavidlo pod nohama i se zásilkou pečlivě uloženou v podpalubí na přídi. Pomalu klesalo natočené bokem ke dnu a po cestě vypouštělo řetízky bublin.

Oba muži se tiše houpali na černých vlnách několik kilometrů od světél mrkajících z pevniny. Mlčky uvažovali o tom, jak moc rozrušený bude jejich šéf a jestli neměli raději zůstat v utopeném člunu.

■ Cílová prémie

„Miláčku, a je opravdu nutné, abych se máčel v nějakém studeném bazénu, když se můžu všechno naučit u moře?“ zeptal se zpruzený Ajťák. Pořád si nemohl zvyknout na suverenitu, s jakou mu jeho krásná blondatá dívka organizovala život. Měl ji velmi rád, takže se to pokoušel snášet.

Velmi často přemýšlel o tom, proč si ho vlastně vybrala mezi tolika muži, kteří o ni pravidelně projevovali zájem. Zcela jistě to nebylo kvůli penězům. Ajťák byl ve skutečnosti poměrně zámožný člověk, ale pečlivě to tajil nejen před svou přítelkyní, ale před světem obecně. Souviselo to s ne zcela standardním způsobem, jakým zbohatl, když ještě pracoval v bance. Jeho zaměstnavatel se ho chtěl diskrétně zbavit, přestože nebyl z ničeho obviněn a ani na něj neměli žádné porušení interních předpisů. Nakonec se s ním šéfové dohodli a Ajťák dobrovolně odešel s tučným odstupným v kapse.

Později investoval své peníze skrze krycí firmu registrovanou v daňovém ráji do nákupu domu s několika byty v turistickém centru na Floridě. Koupil ho díky finanční krizi velmi levně. Veškerý výnos nechával na účtech nastrčené firmy. Pro svoji osobní potřebu si nic nepřevedl a ani svůj dům nikdy nenavštívil. K životu mu zatím stačilo odstupné a doufal, že se mu výhledově podaří sehnat jinou práci. Měl v plánu nechat to tak dalších patnáct let, než budou jeho činy promlčené. Dál bydlel na střídačku ve svém panelákovém bytě a u své přítelkyně.

„Drahý, nepojedu s tebou přes půl světa, abych pak zjistila, že se bojíš strčit obličej pod vodu,“ namítla slečna věcně.

Ajták kradmo pozoroval její velká ňadra a představoval si, jak asi vypadají v neoprenu. Byla příliš velká k její štíhlé postavě, což se mu ale velmi líbilo. Občas si stěžovala, že ji z nich bolí záda, a dráždila ho tím, že si je nechá chirurgicky zmenšit. Nemyslela to vážně, ale bavilo ji sledovat, s jakou vervou jí to rozmlouvá. Věděla, že jí kolegové v bance i Ajták přezdívali Barbína, a bylo jí to jedno.

„No jo, ale proč musím na ten kurz nádechového potápění. To přece není součást zkoušek,“ stěžoval si marně Ajták.

„Trochu jsem ti upravila osnovy,“ culila se na něj Barbína. „Se svým přístupem dřív nebo později pod vodou něco vyvedeš a začneš se topit. Bude pro nás oba mnohem snazší, když si to natrénuješ dopředu v bazénu, abys mi potom nepanikařil při ponoru.“

„A ty ses už někdy topila?“

„Já ne, jsem metodická a dávám si pozor.“

„Tak já budu taky.“

„Abych tě motivovala, dostaneš cílovou prémii. Pokud překonáš tři a půl minuty na nádech, udělám pro tebe v neděli večer úplně cokoli, co si budeš přát,“ svůdně se usmála.

Ajták se zamyslel. „Fakt všechno?“

„Ano.“

„Takže mi třeba vymaluješ byt?“ vytáhl starý vtíp.

„Pokud je malování bytu tvoje nejtajnější přání, udělám to.“

„A můžu se podívat na internet pro trochu inspirace?“

„Tři a půl minuty,“ zopakovala Barbína a dolila si víno.

■ Pan X

„Pan X, jak mu říkáme, poskytuje služby čínské mafii, muslimským teroristům, politikům, policii, a někdy dokonce i nám v CIA,“ vysvětloval situaci starší distingovaný pán v konzervativním černém obleku, bílé košili a červené kravatě svému mnohem méně formálně oblečenému společníkovi. Za okny kavárny přecházeli rychlým krokem chodci a schovávali před studeným mrholením krky pod límce.

„Nikdo neví, kdo to je, jestli vůbec existuje nebo se jedná o skupinu osob,“ pokračoval. „Je jako yetti, spousta lidí o něm mluví, ale nikdo ho zatím na vlastní oči neviděl.“ Pán v obleku se pobaveně zasmál vlastnímu vtípu. Mladší muž s krátce stříženými vlasy nehnul ani brvou. Jako vždy si sedl zády ke zdi. Jeho zrak přeskakoval mezi dalšími hosty v poloprázdné kavárně. Ne, že by někoho z nich vyhodnotil jako riziko, ale zvyk je železná košile.

„Pan X je apolitický a jde mu čistě o peníze. Jeho služby nejsou levné, ale je možné se na něj spolehnout. Nabízí outsourcing všech činností, které si doposud obstarávali zločinci sami. Dělá pro gangstery přesně to, co různé poradenské firmy, a je v tom velmi dobrý.“

Mladší společník ho poslouchal, aniž by dal najevo, co si o tom všem myslí. Seděl rovně jako pravítko. Nebyl vysoký, ale měl široká ramena.

„Až doposud jsme jeho činnost sledovali, ale nepatřil mezi naše hlavní cíle,“ pokračoval starší muž. „Někdy nám byl i užitečný. Jenže – blíží se volby a někteří kandidáti se snaží uhrát body poukazováním na naši nečinnost, nebo dokonce spolčování se s podsvětím. Minulý týden se mě na pana X vyptávali z jedněch novin. Pochopitelně jsem jim nic neřekl, ale jeho existence pro nás teď představuje závažný problém. On je teď váš jediný úkol. Brzy dojde k plánované obměně části agentů na stanici CIA v Kuala Lumpur. Budete mezi posilami. Moc se nespolehejte na něčí pomoc. Místní už si na spolupráci s panem X zvykli a každá změna bolí. Až ho najdete, nechte ho zatknout, zastřelit, ať ho přejeđe auto, to je jedno. Ale proveďte to nanejvýš diskrétně, ať stopy nevedou k nám.“

Prüserová stanice

Stanice CIA bývá součástí ambasády a její přesné umístění stejně jako identita pracovníků jsou tajné. Vedoucí stanice má obvykle diplomatický pas, ale například Jonathan Banks, šéf stanice CIA v Islámábádu, působil tajně bez krytí jako obchodník. Když na něj bylo vystaveno předvolání k pákistánskému soudu kvůli útokům bezpilotních letadel Predator na členy Tálibánu, musel rychle uprchnout ze země.

Stanice CIA v Kuala Lumpur patří mezi ty menší. Pozornost k sobě přitáhla dvakrát. Poprvé, když se stal zástupce šéfa stanice Harold James Nicholson nejvyšším odsouzeným důstojníkem CIA pro špionáž a jediným v historii, který byl za ni odsouzen dvakrát po sobě. Dařilo se mu totiž prodávat Rusům tajemství i v době, kdy už seděl ve vězení. Podruhé pak, když stanice nepředala FBI důležité informace o zdejší schůzce teroristů Khalida al-Mihdhara a Nawafa al-Hazmiho z al-Káidy, kteří pak unesli 11. září 2001 dopravní letadlo a nabourali s ním do budovy Pentagonu. Každý v CIA, kdo měl alespoň trochu na výběr, se snažil službě na této stanici vyhnout.

Zkušební várka

Pan X zuřil. Měl pro to dva velmi dobré důvody. Ti idioti utopili velkou zásilku drog, na kterou čekal jeho vážený klient. Způsobili mu tím škodu finanční, ale co bylo horší, utrpí také jeho pověst spolehlivého dodavatele, na které si tak zakládal. Bude mu trvat nejméně dva týdny, než zorganizuje dopravu dalších metamfetaminových tablet. Jeho zákazníci z nejdůležitější čínské mafiánské skupiny na ně netrpělivě čekali a jakékoli zdržení u nich vždy vyvolávalo agresivní nálady.

Druhý důvod byl z dlouhodobého hlediska ještě mnohem závažnější. Vyrobit metamfetamin je celkem jednoduché. Stačí k tomu efedrin od barmských dodavatelů a malá dílna, třeba v přívěsu, která může dodávat i sto tisíc tablet denně. Thajci jim říkají yaba, šílená droga. Pilulky berou dělníci na dlouhých směnách v průmyslových podnicích, řidiči dálkových kamionů, studenti i návštěvníci diskoték. Problém je, že metamfetamin poškozuje srdce a játra, brání ve spánku, vyvolává paranoidní bludy a může způsobit i smrt.

Pan X si nechal vyrobit vzorek nové syntetické drogy, která měla menší vedlejší účinky než tablety yaba, takže po ní umíralo méně zákazníků. Kromě toho způsobovala mnohem rychlejší závislost. Pan X financoval její vývoj. Měl to být jeho zlatý důl. Všichni ho o ni budou prosit a on díky ní získá velkou část trhu. Však ho také stál výzkum nemalé peníze. Když se podařilo otestovat první várku na návštěvnících jedné diskotéky v Šanghaji, nechal si poslat

veškeré dosud vyrobené zboží a recepturu, aby mohl zahájit její výrobu ve velkém. Chemik, který drogu vytvořil, vypadl hned druhý den nešťastnou náhodou z okna, takže už technologický postup nikomu neprozradí. Sám jednou žertoval, že u něj bude bezpečný jako v hrobě. A měl pravdu.

Všechny vzorky i návod na výrobu teď spočívaly v kufříku na dně moře. Kdokoli je může vylovit a ukrást mu ovoce jeho práce. To nehodlal připustit. Zároveň si byl vědom, že kolem jeho osoby krouží policie, zvědavá konkurence, a dokonce i CIA, přestože se všemi z nich tolik let úspěšně spolupracoval. Nemohl si dovolit začít shánět nějakého hloubkového potápěče, protože by se to rychle rozkřiklo. Rozhodl se chvíli počkat, než se situace uklidní.

■ Nádechové potápění

„Dámy a pánové, vítám vás na kurzu freedivingu neboli nádechového potápění,“ zahlaholil instruktor na skupinu svých oveček. Byl svalnatý, opálený a dobře naladěný. „Kdo z vás se potápí s přístrojem?“

V pronajaté učebně vysoké školy se zvedlo několik rukou. Seděla v ní nesourodá skupina asi dvaceti osob, většinou mužů. Přihlásili se na kurz z různých pohnutek. Někteří toužili zjistit, kde jsou jejich hranice, pár se zajímalo o nádechové potápění jako o sport a jeden mladík byl fascinován představou lovení tropických ryb harpunou.

„Kdo si myslí, že potápění je adrenalinový sport? Je jedno, jestli s přístrojem, nebo bez něj.“

Onen mladík se chystal přihlásit, ale když zjistil, že by se jeho ruka ocitla nahoře sama, raději ji nechal dole.

„Správně. Potápění není adrenalinový sport. Kdo hledá vzrušení, ať si skočí z letadla. Pod vodou je třeba zachovat klid a snížit spotřebu vzduchu. Adrenalin je váš největší nepřítel. Dnes si dáme teorii a zítra ráno ji vyzkoušíme v bazénu. Mezitím budete hodně pít. Každý do sebe nalije za den dva litry

vody. Budeme dělat přestávky, abyste mohli chodit na záchod. Komu se nebude chtít na záchod, ten málo pije. Je vám to jasné?“

Všichni zabručeli, jako že ano, někteří si poslušně přihnuli z donesených lahví.

„Ještě o tom budeme mluvit, ale zítra ráno, prosím, nalačno, dobře hydratovaní, ale žádný čaj, kávu nebo kocovinu. Kofein zrychluje srdeční tep, plný žaludek vám brání se pořádně nadechnout. Já sám nejím před závody jeden den. Vás nebudu trápit, tak prosím lehkou večeri a bez snídaně.“

Část frekventantů kurzu potichu frfňala.

„Takže, jak zní nejdůležitější zásada freedivera?“

Nikdo si netroufl tipnout, aby se hned na začátku neztrapnil.

„Hlavní je pod vodou dobře vypadat,“ sdělil jim instruktor a prohrábl si vlasy. „Pak je tu ještě jedna podobně důležitá věc. Bublináři, to jsou ti s přístroji, vás nikdy nesmí vidět vylézat z vody.“ Dal žákům čas, aby obě rady strávili. „No, a další pravidlo zní, nikdy se nepotápějte sami. Ani v bazénu, ani ve vaně, nikde. Něco se posere, vy zemřete, nebo si poškodíte mozek a strávíte zbytek života v posteli ve vegetativním stavu. Jak se u nás říká, bude z vás zelenina.“

Pokud se snažil získat pozornost svých žáků, dokonale se mu to povedlo.

„Tak – a teď si probereme poškození organismu tlakem, takzvaná barotrauma, hypoxii, black out, sambu a úrazy vodními živočichy.“

Ajták se opřel do židle. Pořádně se napil minerálky z PET lahve a přemýšlel, co všechno bude s Barbínou provádět, pokud tenhle kurz přežije ve zdraví. Moc těm řečem o sambě a black outu nerozuměl, ale něco mu říkalo, že se asi nejedná o nic příjemného ani bezpečného.

Nováček

„Dobrý den, pane Watsone, vítejte na palubě,“ přivítal nováčka zástupce šéfa stanice CIA v Kuala Lumpur. Když mu podal ruku, vrátil se zpět do velkého koženého křesla za svým stolem.

První, co agenta Watsona zarazilo, byla fotografie rodiny na stole. Byla totiž obrácená směrem k návštěvníkům. Působilo to lacině a na efekt. Na zdech visela celá řada zarámovaných diplomů a ocenění. Vedle nich obrázek zástupce šéfa stanice v maskovací uniformě s útočnou puškou vybavenou podvěšeným granátometem. Vypadalo to jako kancelář bývalého vojáka, jenž se stal úspěšným manažerem. Jenže nic z toho nebyla pravda. Watson si svého šéfa před nástupem trochu proklepl. Nikdy nesloužil v ozbrojených složkách. Neměl na to fyzicky ani mentálně. Watson věděl, že šéf vystudoval daňové poradenství, neúspěšně podnikal, a když strýček Sam nabídl možnost pracovat pro vládu, zvolil jistotu státního zaměstnance.

Tipoval, že ho v dětství spolužáci šikanovali pro jeho nevysokou postavu a malé sebevědomí. Masivní stůl představoval hradbu pana domácího před návštěvníky. Všiml si také, že židle pro návštěvy je neobvykle nízká, zatímco křeslo za stolem nezvykle vysoko. Další drobný trik, jak ukázat hostům, kdo je tady pánem. Rozhodl se neseznámit ho se svým úkolem týkajícím se likvidace pana X, protože mu nevěřil.

„Ptal jsem se vás, jakou jste měl cestu,“ přerušil tok jeho myšlenek zástupce.

„Dobrou, děkuji,“ vrátil se na zem Watson. Zavrtěl se na své malé židli, protože měla navíc velmi nepříjemný sedák a podivně tvarovanou opěrku zad. Nejspíš si ji zástupce šéfa stanice vybral proto, aby se u něj hosté zbytečně dlouho nezdržovali. Ještě se se svým nadřízeným nestačil poznat a už ho Watson začínal mít plné zuby.

■ Falešný Palestinec

Život na stanici CIA v Kuala Lumpur probíhal bez větších překvapení. Agenti sledovali činnost svých čínských a ruských protějšků a monitorovali občasné návštěvy islámských radikálů z celého světa, kteří se zde rádi mezi sebou scházeli. Snažili se proto získat mezi místními islamisty tajné spolupracovníky. Tu a tam se jim to povedlo – ať už uplácením, nebo vydíráním. Z přesvědčení pro CIA žádný zdejší muslim nepracoval.

Netušili, že do Malajsie dorazil na výpomoc člen Muslimského bratrstva. Nechával si říkat Ibrahim el-Ghazzawy, ačkoli nepocházel z palestinské Gazy, ale z Egypta, kde jeho soukmenovci nedávno vyhráli parlamentní i prezidentské volby. Občas také používal příjmení al-Filasteenee, Palestinec. Obě jména zvolil tak, aby mu všeobecná podpora Palestinců mezi Araby pomohla v jeho svatém boji proti Izraeli, Spojeným státům a vůbec celému hříšnému Západu.

Ačkoli patřil k většinovým sunnitům a šíity považoval za odpadlíky od opravdové víry, dostalo se mu odborného vzdělání v šíitském Íránu a působil nějaký čas také v Libanonu jako člen Hizballáhu. Strana Alláhova o sobě sice prohlašuje, že se jedná o politickou organizaci, ale standardní politické strany nemají v arzenálu rakety středního doletu ani neunášejí cizince. V každém případě je její kontrašpionáž považována mezi teroristickými organizacemi za nejlepší a Ibrahim byl dobrým žákem.

■ V bazénu

Brzy ráno v neděli, hned po dechových cvičeních a strečinku těla a plic, naskákali budoucí freediveri do bazénu, aby si vyzkoušeli v praxi to, co se včera snažili pochopit v teoretické rovině. Rozdělili se do dvojic. Na Ajťáka vyšlo, že bude nejprve zajišťovat parťáka a k trhání rekordů se dostane v druhé várce. První desítka kurzistů se rozdýchala pomocí série cviků, které měly za cíl je uklidnit, snížit tepovou frekvenci srdce a připravit tělo i mysl na to, co je čeká. Namočením obličeje do studené vody u nich došlo k vyvolání reflexu

potápějících se savců, kdy srdce zpomalí tep a tělo omezí krevní oběh v končetinách ve prospěch srdce a mozku. Na pokyn se zhluboka nadechli, položili se na hladinu břichem dolů a svésili ruce volně ke dnu. Někteří leželi v klidu, jiní se začali po chvíli kroutit a škubat sebou. Když už jim nedovolila vůle vydržet déle pod vodou, zachytili se rukama za okraj bazénu, postupně se jeden po druhém vynořili a prudce dýchali. Nikdo neomdlel ani neměl jiné potíže.

Když přišla řada na Ajťáka, začínal cítit chlad pronikající přes jeho tenký neopren. Zhluboka vydechl a pak do sebe nacpal tolik vzduchu, kolik ho byly jeho středně velké plíce schopny pojmout. Zavřel oči, ruce pustil pod sebe a snažil se na nic nemyslet. Kolega se ho letmo dotýkal prsty na zádech.

Brzy mu začala být zima. To bylo špatně. Tělo si vyrábí teplo třesavkou, přičemž spotřebovává kyslík a ten byl zrovna úzkoprofilové zboží. Plác. Partner ho lehce pleskl po zádech. První minuta. Ajťák mu ukázal, že je o. k. Znovu prošel všechny svaly a snažil se je uvolnit. Zima se mu zakousla do celého těla. Nemyslel na nic. Měl zavřené oči. Přišel první výrazný stah bránice. Reflex spuštěný hromadícím se oxidem uhličitým říkal tělu, že je třeba se nadechnout. Snažil se to ignorovat. Plác, další minuta. Tak aspoň nebudu za pitomce, napadlo ho. Teď už budou signály přicházet po půl minutách. Další křeč v hrudníku. Tohle už přestávala být legrace. Jeho tělo se na hladině kroutilo a nadskakovalo. K tomu se do něj zakusovala zima víc a víc. Teď už to byl jen boj vůle a snaha zachovat si tvář.

Plác, dvě a půl minuty. Ještě chvílku, nutil se. Potřeba nadechnout se už byla nesnesitelná. Nezbylo mu než se začít vynořovat. Zachytil se rukama okraje bazénu a pomaličku skrčil nohy pod sebe, aby se postavil na dno. Do toho přišlo další plácnutí, tři minuty. Postupně se posouval ke kraji, ale hlavu držel stále pod vodou. Hrudník sebou škubal, ale mysl už věděla, že se blíží konec utrpení. Najednou ho napadlo, že jestli omdlí, nebude se jeho pokus počítat. Plác, tři a půl minuty. Klepal se čím dál víc. Pomalu vztyčil hlavu z vody a prudce zhluboka dýchal. Ještě něco, vzpomněl si. Sundal si masku z obličejce, vyloudil na tváři nucený úsměv a zvedl do výše pravou ruku se signálem o. k. Jsem z vody, jsem v pohodě. Instruktor se na něj chvíli díval, načež mu oznámil: „Tři čtyřicet dva,“ a přesunul se k další dvojici.

„Ty vole, z tebe šly vlnky až na břeh, jak ses klepal,“ potěšil ho kolega. „Byla mi zima,“ procedil Ajťák. Zuby mu drkotaly o sebe. Musel hned z vody do tepla. Vysoukal se na kraj bazénu, kde ze sebe sundal neopren. Našel topení a přitiskl se k němu zády. Třesavka za chvíli ustala. Uvědomil si, že těsně splnil Barbíniny kvalifikační předpoklady pro večer plný fantazie, ale byl tak vyčerpaný, že se z toho nijak neradoval. Objektivně vzato, jednalo se o průměrný výsledek. Kromě paní se dvěma a půl minutami, které dal kurz její manžel za trest, dosáhli všichni ostatní časy mezi třemi a čtyřmi minutami.

„Jednou jsem chtěl zkusit, jaké to je, když omdlím při dušení,“ prozradil jim instruktor. „Klekl jsem si a nechal kamaráda, aby mě zezadu škrtil. Než jsem omdlel, viděl jsem takovou žlutou mlhu a všechny nepříjemné vjemy zmizely. Topení je hrozné, protože se vás tělo snaží vyprudit k nějaké činnosti, abyste si zachránili život. Když už to vzdá, nechá vás na pokoji a cestu vám zpříjemní docela pěknými pocity.“

No to je teda útěcha, napadlo Ajťáka. Máme tu hitparádu smrti. Utopení získává druhou příčku hned za milosrdným umrznutím a daleko před hnusným upálením. Večer dorazil Ajťák k Barbíně zcela vyčerpaný. Beze slova jí podal diplom s vyznačeným časem a šel si nalít pivo.

„Gratuluji,“ pochválila ho slečna. „Jak se ti to líbilo?“

„Masochismus,“ odpověděl mezi dvěma loky Ajťák. „Ale aspoň se teď nemusím několik dní mýt.“

„Už jsi přemýšlel o tom, kam chodí všichni ti freediveri na záchod, když jsou celý den v bazénu a hodně hydratují?“ nadhodila Barbína.

„Že by?“

„Přesně tak. Jdi se nejdřív vysprchovat a pořádně vyper všechny věci.“

„Ach jo,“ postěžoval si Ajťák.

O jedno pivo a půl hodiny později se mu už klížily oči. Barbína na něj čekala, jak slíbila, naaranžovaná v posteli. Měla na sobě průhlednou košilkou a šibalský výraz na tváři. Ajťák jí dal pusou, otočil se na bok a okamžitě usnul. Dívka se pobaveně zasmála, protože něco takového předpokládala. Sáhla do nočního stolku, kde měla přichystanou knihu Uvězněná od Marcela Prousta. Ajťák nebyl první, koho na kurz poslala.

Hledej kufřík

Agent Watson nezhálel. Ihned po svém příjezdu začal shromažďovat všechny dostupné informace o panu X. Maskoval to jako snahu zorientovat se v místní situaci. Vyžádal si také velké množství údajů o jiných osobách a operacích, které ho vůbec nezajímaly, aby snížil pravděpodobnost, že někdo odhalí jeho pravé poslání. Žádný oficiální úkol zatím nedostal.

Velmi brzy pochopil, že identifikovat, kdo se skrývá za pseudonymem pan X, nebude vůbec jednoduché. Před ním se o to snažilo několik pracovníků stanice. Sledovali jeho známé spojky, pozorovali místa, kde si dával schůzky, a snažili se získat nějakého informátora z jeho okolí. Zatím se k němu nikdo nepřiblížil ani o píd'. Pan X měl velmi malou organizaci, kterou řídil železnou rukou, a jakékoli pochybení svých podřízených řešil jejich likvidací. Jediným částečným úspěchem byla rekrutace domovníka v jedné z jeho nemovitostí jako informátora. Dobře mu platili, ale zatím od něj nedostali nic zajímavého. Rozhodli se mít s ním trpělivost, protože jiného člověka poblíž pana X nebyli schopni sehnat.

Štěstí se na Watsona usmálo v okamžiku, kdy pročetl hlášení malajské tajné služby týkající se nálezů dvou těl. Policistům se je podařilo identifikovat jako dva námořníky, kteří se občas nechávali najímat na dopravu kontrabandu. Policie vyslechla manželku jednoho z nich a podle ní byl po návratu z poslední zakázky velmi nervózní a pořád opakoval něco o ztraceném kufříku s nějakým důležitým obsahem. Podle zmínky v závěru zprávy byla pravděpodobným adresátem osoba známá jako pan X.

Jak to tak vypadalo, kufřík se někde po cestě zatoulal a oba kurýry to stálo život. Nejspíš v něm bylo něco opravdu cenného. Watsona napadlo, že pokud se mu podaří najít ten kufřík, ať už je jeho obsah jakýkoli, dovede ho k panu X.

■ Mladý Abdul

Ibrahim, falešný Palestinec z Muslimského bratrstva, nejprve po svém příjezdu do Malajsie vybral z řad místních studentů náboženství několik schopných mladíků a začal je cvičit v operativních technikách. Vynikal mezi nimi jeden, který se jmenoval Abdul Rabb Muntaqim, což v překladu znamenalo Otok Pána mstitele. Al-Muntaqim je také jedno z 99 jmen Alláha uvedených v koránu. Ibrahim byl přesvědčen, že s takovým jménem je jeho svěřenec předurčen k něčemu opravdu velkému. Požádal ho, aby šel na americké velvyslanectví a trval na schůzce s někým z politické sekce. Abdul nadšeně souhlasil.

Brzy ráno se ve svém pokoji pomodlil. Vkleče se překláněl, až se čelem dotkl koberce otočeného směrem k Mekce. Opakoval, že není Boha kromě Alláha a Mohamed je jeho Prorokem. Po modlitbě se oblékl do černých kalhot, světle modré volné košile a na hlavu si dal bílou čepičku.

Na ulici mávl na taxi a nechal se vysadit dva bloky od amerického velvyslanectví, kam došel pěšky. Když dorazil ke vstupu do bílé budovy s červenými střechami a modrou kovovou bránou v ulici Jalan Tun Razak, požádal příslušníka námořní pěchoty u vchodu o kontakt na někoho, komu by mohl sdělit informace o radikálních islamistech. Mluvil dobrou angličtinou, zjevně nebyl rozrušený ani pod vlivem omamných látek, a tak ho po krátké telefonické konzultaci s někým uvnitř a osobní prohlídce nechali doprovodit jiným mariňákem do malé konferenční místnosti vybavené jednostranně průhledným sklem, kamerou a mikrofony. Tam hodinu čekal, zatímco ho jeden z důstojníků CIA sledoval.

Ozbrojený námořní pěšák s perfektně vyleštěnými lakýrkami hlídal za dveřmi na chodbě. Stál tam rovně, jako by spolkl armovací drát do betonu. Analytici zatím pracovali na Abdulově prověření. Prohnali ho svými databázemi i záznamy partnerských služeb včetně místní tajné služby, ale nic překvapivého nenašli. Potvrdilo se, že studuje ekonomii na zdejší univerzitě. Návštěvník mlčel obrácen čelem k zrcadlu a v duchu se modlil. Když bylo důstojníkovi jasné, že mu Abdul svým chováním nic neprozradí, zavolał svého kolegu, aby sledoval jejich rozhovor za zrcadlem, a sám vešel s přátelským úsměvem do místnosti.

„Dobry den, jsem Henry Ford z politické sekce,“ potřásl rukou Abdulovi, „jak vám mohu pomoci?“ Jméno, které použil, bylo stejně pravé jako mnoho dalších. Na všechny měl platné doklady.

„Jmenuji se Abdul Rabb Muntaqim,“ odpověděl mu návštěvník. Věděl, že jeho jméno znají, ale snažil se jednat zdvořile. „Přišel jsem, protože nesouhlasím s některými radikálními názory mezi studenty naší školy. Jsem pro mír a přátelství mezi našimi národy. Chtěl bych vyjádřit, že tyto radikální názory nepředstavují většinový postoj.“

„Zmiňoval jste se na recepci, že máte informace o radikálních islamistech,“ usmíval se na něj přátelsky automobilový magnát.

„Víte, já to nemyslel úplně doslova,“ kroutil se Abdul. „Nejspíš jsem se špatně vyjádřil.“

„Ale no tak, máte výbornou angličtinu, jistě byste neřekl něco, co jste nemyslel,“ tlačil na něj Henry.

„Omlouvám se, pokud to tak vyznělo. Chtěl jsem prostě říct, že ne všichni muslimové jsou nepřátelé Spojených států. Pouze nejsme tolik slyšet, jako ti nespokojení.“

„Nejsem úplně v obraze,“ tvrdil Henry Ford. „Můžete mi uvést nějaký příklad z vašeho okolí?“

„No, já nevím. Hodně lidí se vyjadřuje negativně vůči USA, ale ne vždycky to myslí doslova.“

„A jak poznáte rozdíl mezi tím, kdo to myslí vážně a kdo jen tak mluví?“

„Víte, já to tak jen odhaduji. Někdo třeba chodí na demonstrace, ale pak doma poslouchá západní hudbu a dívá se na americké filmy. Někdo jiný zas třeba tolik nemluví, ale pak na nějaký čas odjede, a když se vrátí, je z něj jiný člověk.“

„To se stává u vás ve škole?“ zajímal se Henry.

„To byl jen příklad, víte?“ vymlouval se Abdul.

„Uvažoval jste někdy o studiu ve Spojených státech?“ zeptal se Henry. „Máme u nás velmi dobré ekonomické fakulty,“ nahodil Abdulovi udičku.

„Uvažoval, ale pro mou rodinu je to příliš drahé,“ přiznal smutně Abdul.

„To lze vyřešit. Máme tu shodou okolností takový program. Snahou naší sekce je přesně to, o čem jste se zmínil na začátku, povzbuzovat informovanost a vzájemné porozumění. Účastníci tohoto programu rozdávají informační brožury ve své komunitě, pořádají semináře o vaší kultuře pro nás Američany a mají možnost se v rámci výměnného pobytu dostat na pár semestrů na univerzity

ve Spojených státech. Veškeré náklady hradí stipendium jedné nadace. Čím větší snahu vidíme, tím lepší podmínky jim můžeme nabídnout. Zajímalo by vás to?“

„Ano, to zní zajímavě,“ přiznal po chvíli váhání Abdul.

„Výborně, vyplňte, prosím, tento stručný dotazník,“ přisunul před Abdula list papíru a drahé značkové pero. „Dám vám na to pár minut klidu,“ řekl a odešel jako Alenka na druhou stranu zrcadla.

„Tak co myslíš?“ zeptal se kolegy a vypnul na dálku v konferenční místnosti klimatizaci.

„Nic neví, ale mohl by se nám časem hodit,“ zhodnotil situaci druhý zpravodajský důstojník.

Dali si spolu kávu, zatímco pozorovali Abdula, jak pomalu pečlivě vyplňuje formulář. Když ho dole podepsal, nechali ho ještě nějakou dobu sedět o samotě, aby se pak snáze rozmluvil.

„Nesu vám nějaké ty brožury, jak jsem slíbil,“ postavil před Abdula kupku tiskovin a láhev vychlazené koly. „Tu propisku si nechte,“ ukázal na pero, „mám jich v kanceláři plný šuplík.“

„Děkuji,“ řekl Abdul a vděčně se napil. Po čele mu stékal pot. Byl zvyklý na vedro, ale tady už bylo přímo nedýchatelně. Oba agenti, kteří ho sledovali, si všimli jeho oroseného čela, ale správně usoudili, že se jedná o kombinaci vedra a nervozity. Přišlo by jim naopak divné, kdyby se mladík choval zcela suverénně. „Ještě než se rozloučíme, potřeboval bych zjistit něco pro svého kolegu,“ sdělil mu Henry Ford. „Studuje dálkově na univerzitě politologii. Teď píše práci o vztahu muslimů k západní civilizaci. Má podle zadání popsat nějakého člověka s radikálními názory. Nechce znát jméno, jen obecnou charakteristiku. Co nejvíce mu vadí, jak se to projevuje na jeho činech a tak. Dejte mi pro něj nějakou maličkost. Je to shodou okolností tentýž člověk, co rozhoduje o stipendiích. Je teď se svou prací tak trochu v koncích, protože nezná moc místních lidí. Vy pomůžete jemu, on vám a nikomu to neublíží.“ Agent Henry se na Abdula usmál jako prodejce ojetých aut.

Během příštích čtyřiceti minut mu Abdul prozradil pár obecně známých drbů o členech radikálních studentských kroužků a také informaci, že do města údajně dorazil jeden obzvláště pobožný muslim, který prošel svatou válkou

v Afghánistánu, Bosně a Iráku. Jeden ze studentů, který s ním mluvil, se prý zmínil, že nehodlá řečnit, ale konat. Důstojník CIA za zrcadlem zvedl telefon a chvíli do něj vážně mluvil.

Last minute

„Vstávej, musím do práce,“ trásla Barbína s Ajťákem. Nedávno povýšila ze sekretářky na vedoucí něčeho, co se anglicky jmenovalo Compliance. Měla sledovat, jestli všichni zaměstnanci v bance dodržují stanovená pravidla včetně slušného oblékání a zákazu milostných pletek na pracovišti. Ajťákovi to přišlo k smíchu, neboť oni dva se přesně takhle seznámili. Kromě toho byla sama Barbína popotahována předešlou šéfovou tohoto oddělení kvůli proklatě krátkým sukním.

„Vždyť je teprve půl sedmé,“ bránil se Ajťák.
„Šup, šup, vystřel z mojí postele,“ strhla z něj slečna příkrývkou. „Běž si třeba zaběhat, nebo jdi domů uklízet, ale neválej se mi tu. Máš deset minut, pak odcházíme.“

Ajťák se pomalu vyhrabal z postele a šel si vyčistit zuby. Snídani si koupí někde cestou. Ona byla skřivan, on typická sova. Představa ranního běhu mu přišla tak nesmyslná, že ji ihned vytlačil z mysli. Běhal jen, když mu měl ujet autobus nebo po něm někdo střílel. Souhlasil se Stingem, když zpíval: „Gentleman kráčí, ale nikdy neutíká.“

„Objednala jsem last minute do Egypta,“ prozradila mu Barbína, zatímco čekali na výtah. „Letíme příští sobotu na deset dní. Uděláš si zkoušky tam.“
„A nejsou tam teď nějaké nepokoje?“ zeptal se Ajťák nejistě.
„Jsou, ale ne tam, kam jedeme. Díky nim byl ten last minute za polovinu běžné ceny,“ vysvětlila mu.

Ajťák přijal její vysvětlení jako logické. Pustil si do sluchátek skladbu Authority od skupiny Biohazard, známou pod názvem Fuck the Rules, a vyrazil na metro. Písníčka celkem jasně vyjadřovala, co si myslel o autoritách a pravidlech.

Sledovačka

Když vyšel z brány, zamířil Abdul doprava podél vysoké betonové zdi, jež měla chránit velvyslanectví před útoky teroristů a zvědavými pohledy chodců. Usmíval se plný euforie z dobře odvedeného úkolu. Tahat CIA za nos bylo mnohem snazší, než si původně myslel. Báł se, že mu dají nějaké drogy, aby mluvil pravdu, nebo na něj použijí detektor lži. Kdyby zkusil něco podobného na Ibrahima, promluvil by si s ním někde za městem mezi čtyřma očima a velmi rychle by ho prokoukl. Tihle nevěřící psi proti nám nemají šanci, ujišťoval se. Jsou naivní, chybí jim morální zásady a nevyznají se v místních lidech. S Boží pomocí je vyženeme odsud i z Palestiny.

Kolem svištěla auta ve čtyřech pruzích na jednu stranu a čtyřech na druhou. Oba směry odděloval černobíle pruhovaný vyvýšený pás, na kterém stály lampy a značky. Minul kolumbijskou a o kus dál také syrskou ambasádu. Mířil do ústředního městského parku. Okolí se ani nesnažil kontrolovat, protože mu jeho „palestinský“ bratr vysvětlil, že by stejně sledovací tým neodhalil. Několikrát odmítl taxi, které u něj zpomalilo. V parku si sedl na lavičku, vytáhl z kapsy knížku a začal si číst. Sledovací tým se rozdělil. Dva muži evropského vzhledu na dohled od něj otevřeli průvodce, ukazovali prstem na obrázky a o něčem spolu diskutovali. Dva Malajci se každý zvlášť pomalu procházeli parkem. Nad všemi se tyčily věže do nedávna nejvyšší budovy na světě Petronas Twin Towers, odkud je mohutným teleobjektivem svého fotoaparátu pozoroval Ibrahim.

Podářilo se mu identifikovat členy sledovacího týmu, ještě než došli do parku, a teď si je v klidu nafotil. Byl sice výš než oni, ale dřív nebo později každý v okolí zvedl zrak, protože dvojčata ze skla a oceli vypadala opravdu monumentálně. Navíc, pokud by to neudělali, vypadali by mezi všemi těmi turisty podezřele. Odhadl, že dva „Evropané“ jsou přímo ze CIA, zatímco ti druzí dva jsou nejspíš vypůjčení od malajské tajné služby. Spokojeně se zasmál. Schoval fotoaparát do tašky a sjel výtahem do přízemí, odkud se vydal do svého pronajatého bytu. Neměl v úmyslu se ke sledovacímu týmu přibližovat. Abdul ještě chvílku posedí na lavičce, poté dojede metrem k domu svých rodičů a zítra půjde normálně do školy. Potvrdí tím svou legendu a CIA se o něm vůbec nic nového nedozví.

Ibrahim byl tak spokojený sám se sebou, že si nevšiml dvou mužů pana X, kteří pro změnu sledovali jeho. Panu X neušlo nic, co se dělo na jeho písččku. Zaznamenal Ibrahimův příjezd s nevolí, protože lidé jako on obvykle vyhazují věci do vzduchu a to má negativní vliv na obchod. Panu X vyhovovala napjatá rovnováha mezi všemi aktéry, neboť pak potřebovali jeho služby. Rozhodl se zjistit, co přesně má Ibrahim za lubem, a podle toho s ním naložit.

■ Přílet do Egypta

Letadlo s Ajťákem a Barbínou se točilo nad pobřežím a klesalo směrem na mezinárodní letiště v Hurghadě. Z kamenité pouště obklopené nevládnými horami, přes kterou letěli poslední hodinu, se najednou vylouppl pás zeleně. Jeden vedle druhého se na něm tísnily hotely obklopené blankytně modrými bazény. Moře mělo u pevniny světlou barvu přecházející v hloubce do tmavě modré. Rozesety v něm byly desítky větších a menších ostrůvků a v průlivech mezi nimi projížděly výletní lodě i velká nákladní plavidla. Maličká autíčka a autobusy se hnaly po dlouhých rovných silnicích rovnoběžných s mořem.

Když vyšli na schody z letadla, opřelo se do nich ranní slunce. Všude byly cítit výfukové plyny. Dole netrpělivě túroval motor starý letištní autobus. Barbína si nasadila sluneční brýle. Rozhlédla se kolem a pak pomalu elegantně sestoupila dolů na rozpálený asfalt. S úsměvem nastoupila dovnitř a jako zázrakem se v davu vytvořilo jedno místo. Ajťák se krčil za ní nalepený na dveře. Objeli zprava budovu letiště a po stoupající rampě dorazili ke vchodu.

Po průchodu kontrolou v hale je nadháněči s cedulkami směřovali k dalším autobusům. Tam jim znuděný Arab ukázal rukou k otevřenému prostoru pro zavazadla, a když si je sami naložili, natáhl ruku pro baksíš. Ajťák se na něj přátelsky zašklebil a odměnil jeho snahu starou slovenskou desetikorunou, kterou našel ráno v krabičce s valutami. Egyptan spustil rozhořčený monolog zahrnující výrazy euro a dolar. Ajťák pokrčil rameny a česky mu odpověděl: „Ale já ti, chlapče, vůbec nerozumím.“

■ Chybějící loď

Watson usoudil, že ti dva mrtví nechtěli kufřík pana X ukrást. V takovém případě by je jistě nechal mučit. Buď aby mu prozradili jeho úkryt, nebo také jako výstrahu ostatním. Pan X považoval členy vlastní organizace, kteří se ho pokusili zradit nebo okrást, za nejnižší živočišný druh. Jejich mrtvoly ale žádné známky mučení nenesly. Někdo je zastřelil ranou zblízka do zátylku. To znamenalo, že se z nich pan X nesnažil získat žádné informace ani je netrestal za zradu. Spíš se jich zbavil pro neschopnost. Mohli jeho kufřík ztratit nebo si ho nechat ukrást od někoho jiného.

Agent Watson si nechal vyjet z počítače veškeré informace, které o mrtvých shromáždila místní policie a tajná služba. Policisté prohledali jejich bydliště, dílnu v přístavu i auta. Jediné, co nemohli najít, byl rychlý člun registrovaný na staršího z nich. Úplně se vypařil. Buď jim ho někdo sebral i s kufříkem, nebo se cestou k pobřeží potopil. Watson se rozhodl sledovat oba scénáře. Napsal styčnému důstojníkovi malajské tajné služby, aby se pokusil zjistit, zda kradený člun někdo neprodal s falešnými doklady. Kromě toho se měl v úmyslu poptat mezi profesionálními potápěči, jestli nedostali v poslední době nějakou neobvyklou zakázku.

■ V hotelu

Autobus po krátké jízdě zastavoval u různých hotelů a pokaždé několik cestujících vystoupilo. V předposledním došlo i na Ajtáka a Barbínu. Jeho interiér nezapřel arabskou architekturu. Dřevená vyřezávaná křesla a pohovky stály na podlaze s geometrickou mozaikou. Na zdobených sloupech visely černé kovové lucerny s žárovkami a z malovaného stropu masivní košatý lustr. Uvnitř haly byl hned za dveřmi umístěn magnetický rám. Vedle něj vysedával starší policista v bílé uniformě.

„Salam alejkum,“ pozdravila ho Barbína.

„Alejkum salam,“ odpověděl policista, aniž by si je příliš prohlížel.